

Arrest

nr. 48 554 van 24 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Rashidiya, stad Mosul, in Centraal-Irak. Uw vader zou sinds 1988 vermist zijn. In 1991 zou uw moeder u hebben achtergelaten en zou u zijn ingetrokken bij uw oom. Vanaf 2002 zou u beginnen werken zijn in de bakkerij van een zekere Amer, een kennis van uw oom. Er zouden ook regelmatig "peshmerga's" (Koerdische strijders) naar de bakkerij zijn gekomen. Op 1 augustus 2008 zou u zijn benaderd door twee klanten van de bakkerij. Ze zouden u gevraagd hebben explosieven te verstoppen in het brood waarna u het aan de peshmerga's diende af te geven. U zou dit geweigerd hebben. De volgende dag zouden dezelfde twee mannen u thuis hebben opgezocht. Ze zouden u met hun wapens bedreigd hebben. Onder druk hiervan zou u ermee ingestemd hebben met hen samen te werken. Ze zouden u vervolgens de explosieven

hebben meegegeven. Nadat ze waren vertrokken, zou u uw oom op de hoogte gebracht hebben van hetgeen u was overkomen. Uw oom zou bij een bevriende politieofficier aangifte hebben gedaan van de feiten. Deze politieofficier zou u hebben aangeraden het land te ontvluchten. Hij liet u weten dat eens men door terroristen wordt gevisieerd, men niet meer met rust wordt gelaten. Op 5 augustus 2008 zou u vanuit Rashidiya naar Istanbul (Turkije) gereisd zijn, waar u op 6 augustus 2008 aankwam. Op 19 augustus 2008 zou u vanuit Istanbul naar België gereisd zijn, waar u op 26 augustus 2008 aankwam. Dezelfde dag vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Er rijzen immers ernstige twijfels bij uw verklaringen als zou u recent afkomstig zijn van Mosul. Zo zijn uw verklaringen betreffende de val van het Baatregime in 2003 in Mosul niet conform de objectieve situatie op dat ogenblik. Zo verklaarde u dat de val van Mosul gepaard ging met hevige gevechten tussen het toenmalige Iraakse leger enerzijds en de Amerikanen anderzijds. U verklaart dat de stad werd bevrijd door de Amerikanen en u verwees naar hevige bombardementen en zware gevechten (CGVS 2, p.5). Wanneer u werd gevraagd hoe lang deze hevige gevechten aansleepten verklaarde u dat dit ongeveer zeven à acht maanden heeft geduurd. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier kan terugvinden dat er op het ogenblik van de val van Mosul geen noemenswaardige gevechten hebben plaatsgevonden, laat staan dat er hevige bombardementen zouden zijn geweest. U werd hiermee geconfronteerd. Plots wijzigde u uw eerdere verklaringen en verwees u naar gevechten met terroristen. U verklaarde bovendien dat de val van het regime van Saddam Hussein zeer snel is gegaan en dat het leger van Saddam zich nog twee à drie weken hevig heeft verdedigd. U werd er nochtans op gewezen dat er naar aanleiding hiervan geen bombardementen hebben plaatsgevonden in Mosul. U ontkende dit en verklaarde dat er wel degelijk ook in Mosul is gevochten (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 5 en zie antwoorddocument toegevoegd aan het administratief dossier). In ditzelfde verband verklaarde u dat alleen de Amerikanen Mosul zijn binnengevallen en de stad uit handen van Saddam hebben bevrijd. U voegde er wel aan toe dat u er niet zeker van was aangezien u in die periode niet veel buiten bent gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier vindt dat Mosul in eerste instantie door Koerdische Peshmerga's werd ingenomen, daarna gevolgd door de Amerikanen (zie antwoorddocument, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u, zelf Koerd zijnde, hiervan niet op de hoogte blijkt te zijn, geeft aan dat u meer dan waarschijnlijk op het tijdstip van de feiten niet meer in Mosul aanwezig was. Bovendien zou u in uw bakkerij peshmerga's onder uw klanten hebben gehad, maar toch heeft u geen weet van het feit dat zij in eerste instantie verantwoordelijk waren voor de "bevrijding" van Mosul.

Verder is het erg opvallend dat u geen enkele aangrenzende provincie van de provincie Ninevah (Mosul) kon opnoemen. Meer nog, u slaagde er zelfs niet in om naburige steden van Mosul op te noemen (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 3). U werd erop gewezen dat dit weinig geloofwaardig is, temeer daar u, althans volgens uw verklaringen recent vanuit Mosul naar België bent gereisd en u aldus langs verschillende andere steden in Noord-Irak moet zijn gereisd. U verklaarde dat u meestal in Rashidiya bleef en dat u een beperkte scholingsgraad heeft. Deze uitleg kan niet overtuigen. U werd vervolgens gevraagd of u uw reisweg vanuit Rashidiya naar België kon beschrijven. U verklaarde dat u met de taxi vanuit Rashidiya naar Silopi (Zuidoost-Turkije) bent gereden en dat dit ongeveer anderhalf à twee uur duurde. U zou onderweg niet veel gezien hebben. Zo kon u niet zeggen waar er onderweg controleposten waren en ook de grenspost tussen Centraal-Irak en Noord-Irak kon u niet benoemen. Op de vraag hoe u de grensposten met Noord-Irak en met Turkije bent overgeraakt, antwoordde u erg vaag, met name dat de smokkelaar alles had geregeld voor u en ook dat er op geen enkel moment naar uw identiteitsdocumenten werd gevraagd (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 3 en p. 4). Deze vage verklaringen van u ondermijnen sterk de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u recent vanuit Rashidiya naar België gereisd zijn. Bovendien is het ook typerend dat u niet weet via welke dorpen/steden u Irak bent uitgereisd maar wel weet te zeggen dat u in Turkije in Silopi belandde, een regio die u nochtans totaal onbekend zou moeten zijn. Maar toch kan u deze benoemen alhoewel dit niet het geval is voor dorpen/steden rond uw eigen geboortestad Mosul.

Eveneens is het opvallend dat u er niet in slaagt aan te geven aan welke kant van de stad uw wijk, Rashidiya is gelegen. U geeft correct aan dat de Tigris doorheen Mosul stroomt. Maar klaarblijkelijk heeft u geen weet langs welke kant van de rivier uw wijk zich situeert, noch heeft u weet dat de inwoners van Mosul gemeenzaam over de linker- en rechterkant van de stad spreken. U komt in dit verband niet verder dan te stellen dat Rashidiya zich in de buurt van de Tigris bevindt, langs welke kant kan u niet duiden (CGVS 2, p. 4).

U ook gevraagd naar recente incidenten/aanslagen in uw wijk blijft u bijzonder vaag in uw antwoord. Zo herinnert u zich enkel een explosie in 2008 en een gevecht in 2003. Dit is bijzonder weinig. Bovendien kan u betreffende het incident in 2008 niet echt preciseren wanneer dit is gebeurd, u houdt het ergens tussen juni-juli-augustus. Voor iemand die verklaart recentelijk uit Rashidiya afkomstig te zijn is het andermaal niet geloofwaardig dat u niet gedetailleerder kunt zijn betreffende (recente) veiligheidsincidenten in uw wijk van herkomst (CGVS 2, p. 7).

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw recente afkomst en recent vertrek uit Mosul ongeloofwaardig geacht. U maakt niet aannemelijk dat u vanaf 2003, het ogenblik van de val van het Baathregime, in Mosul, Centraal-Irak, heeft verbleven en van daaruit in 2008 het land bent ontvlucht. Vermits de door u ingeroepen asielmotieven zich afspelen in Mosul, na de val van het regime van Saddam Hussein, ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

Tot slot, uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak blijkt dat er in Centraal-Irak een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Deze vaststelling op zich is niet voldoende om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Gezien er ernstige indicaties zijn dat u sinds de val van het regime van Saddam Hussein in 2003 niet meer in Mosul (Centraal-Irak) heeft verbleven, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid om uw eventuele nood aan bescherming na te gaan en correct te kunnen inschatten. Alhoewel het CGVS uw initiële afkomst uit Mosul niet betwist (u geeft immers blijk van een zekere kennis betreffende Mosul, zo kan u enkele wijken en bezienswaardigheden herkennen en situeren, alsook kan u bepaalde stammen en personaliteiten benoemen, CGVS 2, p. 4-5-6), heeft u geenszins een correct beeld geschetst van uw recente verblijfplaats(en), van uw eventueel verblijf in andere regio's of andere derde landen, en van eventuele verblijfsalternatieven waarover u zou beschikken en waarvan u mogelijks gebruik heeft gemaakt alvorens naar in België te reizen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u enkel een kopie voor van uw identiteitskaart. U legt geen origineel document neer, zodat de herkomst en authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan. Het origineel zou zich bij uw oom bevinden maar u zou er niet in zijn geslaagd hem te contacteren (CGVS 2, p. 2). Het door u voorgelegde document is niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen, noch is dit een begin van bewijs van uw onafgebroken verblijf in Mosul.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt, naast de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aan als tegenpartij: *"De BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op asiel en migratie, met bureel te 1000 Brussel, Wetstraat 18".*

2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid. De "minister" kan derhalve niet als verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een eerste middel werpt verzoekende partij de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie op. Om invulling te geven aan artikel 47 van voornoemd Handvest verwijst verzoeker naar jurisprudentie inzake artikel 6 EVRM. Hij werpt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te beschikken over volle rechtsmacht en niet aan deze eis voldoet. Verzoeker meent verder dat de rechten van verdediging worden geschonden doordat hij zich niet dienstig kan verweren tegen de

replik van de commissaris-generaal. Er is evenmin sprake van processuele gelijkwaardigheid van partijen aangezien verzoeker enkel mondeling kan repliceren op de opmerkingen van de commissaris-generaal doch van deze opmerkingen wordt geen akte genomen. Verzoeker vraagt twee prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”* en *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”*.

3.1.2. Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van het middel, gezien het louter een wetskritiek inhoudt en geen betrekking heeft op de concrete weigeringsmotieven die de bestreden beslissing dragen, wordt vastgesteld dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending van artikel 6 EVRM aan. Hij herhaalt dat het Handvest van de Grondrechten van de Unie thans bindende kracht heeft en is van oordeel dat het recht op asiel, zoals opgenomen in artikel 18 van het Handvest, thans een subjectief recht uitmaakt dat hij kan afdwingen van de Staat. Verzoeker meent aldus dat *“asielrecht”* niet langer als een gunst beschouwd kan worden maar een plicht is in hoofde van de lidstaten van de Europese Unie om toe te kennen. Het betreft bijgevolg een burgerlijk recht zodanig dat artikel 6 EVRM van toepassing is geworden. *“Verzoekende partij laakt derhalve dat zij in tegenstelling tot het CGVS geen repliekmemoirie kan indienen. Zulks maakt geen processuele gelijkwaardigheid uit.”*

3.2.2. Daargelaten de vraag of het tweede middel ontvankelijk is daar het louter een wetskritiek inhoudt en geen betrekking heeft op de concrete weigeringsmotieven die de bestreden beslissing schragen wordt vastgesteld dat volgens vaste rechtspraak artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). In de mate dat verzoeker laakt dat hij geen repliekmemoirie kan indienen kan verwezen worden naar het gestelde sub 3.1.2. inzake de voorgestelde prejudiciële vraag omtrent het recht om te antwoorden op antwoordbesluiten (repliknota).

Het tweede middel wordt verworpen.

3.3.1. In een derde middel werpt verzoekende partij de schending van artikel 13 van het EVRM in combinatie met artikel 3 van het EVRM op. Hij meent dat ook uit voornoemde artikelen kan afgeleid worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te beschikken over volle rechtsmacht en een eigen onderzoeksbevoegdheid.

3.3.2. Verzoeker roept samen met artikel 13 van het EVRM een schending in van artikel 3 van het EVRM. Daar in casu de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden aangezien deze schending op generlei wijze in concreto wordt aangetoond, dient in voorliggend geval zelfs niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt.

Het derde middel wordt verworpen.

3.4.1. Verzoeker werpt in een vierde middel de schending op van artikel 39 van Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de schending van de rechten van verdediging. Hij stelt nogmaals dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over de volle rechtsmacht zou beschikken waardoor artikel 39 van de Procedurerichtlijn zou zijn geschonden en verzoekt de Raad volgende prejudiciële vraag te stellen: *“Voldoet een administratieve rechtbank zonder eigen onderzoeksbevoegdheid aan de vereisten van artikel 39 van Procedurerichtlijn 2005/85 meer bepaald aan de vereisten van effectiviteit zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie?”*

3.4.2. Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van het middel, gezien het wederom louter een wetskritiek inhoudt en geen betrekking heeft op de concrete weigeringsmotieven die de bestreden beslissing dragen, wordt vastgesteld dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Het vierde middel wordt verworpen.

3.5.1.1. Verzoeker werpt in een vijfde middel een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet op, alsook een schending van artikel 1, (A), 2 van de Conventie van Genève, de motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betwist de vaststellingen aangaande zijn voorgehouden verblijf in Mosul vanaf 2003. Verzoeker tracht zijn onwetendheid te verklaren door te stellen dat hij vooral in Rachidiya en zelfs voornamelijk thuis verbleef. Hij heeft voorts weinig interesse in politiek en informeert er zich ook niet over. Verzoeker wijst er verder op dat het Baath-regime gevallen is in 2003, en dat dit reeds zes jaar geleden is. Verzoeker stelt dat zelfs al zou hij op het moment van de val van het regime niet in Mosul verbleven hebben, dit niet wil zeggen dat hij niet recent in Mosul verbleef. Wat zijn geografische kennis betreft verwijst verzoeker naar zijn lage scholingsgraad. Hij meent dat uit het interview blijkt dat hij een hoop kennis heeft over Mosul. Verzoeker meent dat de zaken waarvan hij geen kennis heeft buiten Mosul gelegen zijn en de zaken die hij wel kan benoemen in Mosul gelegen zijn (de foto's, bruggen, wijken, etc.). Hij meent bovendien dat er een aantal elementen zijn die wijzen op zijn recent verblijf in Mosul, zoals de beschrijving van de nummerplaten van de wagens die de laatste jaren veranderd zijn. Volgens verzoeker klopt de redenering van het CGVS dus niet. Indien men gelooft dat hij afkomstig is uit Mosul, moet men aannemen dat hij er de laatste jaren gewoond heeft. Verzoeker werpt op dat zijn geografische kennis juist vooruit zou moeten gaan indien men verhuist van Mosul naar een andere streek. Blijft men echter steeds in Rachidiya dan zal men de ruimere omgeving van Mosul niet leren kennen.

Verzoeker meent dat het niet kunnen beschrijven van de reisweg hoegenaamd niet aantoonst dat hij niet recent afkomstig is uit Mosul. Het is typerend dat bepaalde asielzoekers niet zeer gedetailleerd over hun reisweg spreken. Dit lijkt eerder te maken te hebben met de smokkelaars die de mensen op het hart drukken niet al te veel details te geven over hun werk dan met enige vorm van bedrog vanwege de asielzoeker in kwestie.

Verzoeker verwijst naar het nieuwe stuk dat authentiek is, zijn afkomst uit Mosul aantoonst en werd neergelegd op de zitting van de RvV van 26 maart 2010 en dat nu volledig genegeerd wordt door het CGVS. Er wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept over het nieuwe stuk, wat een flagrante schending is van de motiveringsverplichting. Verzoeker verwachtte naar aanleiding van het nieuwe stuk opnieuw uitgenodigd te worden op het CGVS. *“Op dat moment zou hij nog nieuwe stukken hebben willen voorleggen, die momenteel al in zijn bezit zijn, doch nog niet vertaald. Het gaat om een rantsoenkaart en om een geboorteakte. Ook deze documenten tonen aan dat verzoeker van Mosul afkomstig is. Gelet op de procedureregels in verband met taal, zal verzoeker deze stukken niet voegen, doch hoopt ze in de loop van de procedure nog te kunnen overmaken.”*

Verzoeker besluit: *“[a]angezien de ongeloofwaardigheid van zijn afkomst of recent verblijf het enige element is waarop de afwijzing is gestoeld, valt verzoeker bijgevolg wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie”*.

3.5.1.2. Verzoeker voert in een zesde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Hij meent in subsidiaire orde dat hij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoeker betoogt wel degelijk afkomstig te zijn van Mosul en verwijst integraal naar de argumentatie zoals uiteengezet onder het vijfde middel. Bovendien stelt hij dat artikel 48/4 niet vereist dat hij bewijst recent in zijn stad of streek van herkomst te hebben verbleven, alsmede dat het CGVS dient te onderzoeken of de subsidiaire beschermingsstatus aan hem kan worden toegekend op basis van zijn afkomst uit Mosul. Verzoeker benadrukt dat in de bestreden beslissing zijn initiële afkomst van Mosul niet wordt betwist. Hij stelt dat alle bronnen het erover eens zijn dat de situatie in Irak gekwalificeerd moet worden als een gewapend conflict, dat het land nog steeds ten prooi is aan burgeroorlog en de veiligheid er niet is gegarandeerd. Derhalve had het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moeten toekennen op grond van artikel 48/4, § 2, c).

3.5.2. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden verzoekers vijfde en zesde middel samen behandeld.

3.5.2.1. Waar verzoeker de schending aanvoert door de bestreden beslissing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, met inbegrip van de daarin opgenomen verwijzing naar artikel 1 van het Verdrag van Genève, stelt de Raad vast dat krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift de middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een "middel" vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, als de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker argumenteert inzake zijn afkomst, doch zet niet in concreto uiteen op welke wijze de bepalingen van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet zijn geschonden. Zelfs indien aangenomen zou worden dat verzoeker afkomstig is van Mosul duidt hij niet welke elementen van de gronden van vervolging (artikel 48/3, § 4) in zijn hoofdte ingeroepen worden of van toepassing zouden zijn, noch welke daden van vervolging hij vreest (artikel 48/3, § 2) noch welk het verband is tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging (artikel 48/3, § 3).

Derhalve toont verzoeker niet aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.5.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtzoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5.2.3. Verzoeker verwijst "(...) naar het nieuwe stuk dat neergelegd werd op de zitting van de RVV en dat door de het CGVS volledig genegeerd werd" en dat blijkens het bijgevoegde stuk 2 een origineel Iraaks paspoort zou betreffen (zie faxbericht van 6 april 2010 aan CGVS).

Te dezen dient te worden opgemerkt dat op het zittingsblad van 26 maart 2010 - naar aanleiding van eerste beroep bij de RvV en dat leidde tot het arrest nr. 40 995 waarbij de bestreden beslissing werd vernietigd daar het niet vaststond of deze beslissing werd genomen door de bevoegde persoon - werd geacteerd: *"Verzoekende partij toont een originele identiteitskaart"*. Het rechtsplegingsdossier van het eerste beroep, gekend bij de Raad onder rolnummer 49 852, bevat evenmin een (begin van bewijs van neerlegging van een) origineel Iraaks paspoort. Waar verzoeker poneert dat op de zitting van de Raad naar aanleiding van het eerste beroep een origineel Iraaks paspoort werd neergelegd, dient te worden vastgesteld dat dit niet strookt met de inhoud van het rechtsplegingsdossier en derhalve een loutere bewering betreft. Tevens kan aangenomen worden, gelet op het ontbreken van enige tegenindicatie, dat de ter terechtzitting getoonde identiteitskaart deze is waarvan een kopie in het administratief dossier aanwezig was (map eerste asielaanvraag, stuk 17).

Waar verzoeker in onderhavig beroep aanvoert dat "[o]p dat moment zou hij nog nieuwe stukken hebben willen voorleggen, die momenteel al in zijn bezit zijn, doch nog niet vertaald. Het gaat om een rantsoenkaart en om een geboorteakte" wordt vastgesteld dat hij deze stukken, tot de sluiting der

debatten bij de Raad, niet heeft bijgebracht. Indien verzoeker aanvoert dat hij deze stukken had willen bijbrengen tijdens een heroproeping bij het CGVS toont hij niet in concreto aan waarom hij ze tijdens onderhavige procedure niet heeft kunnen bijbrengen.

Verzoekers verwijzing naar stukken die zijn afkomst uit Mosul aannemelijk zouden kunnen maken, in casu een origineel Iraaks paspoort, rantsoenkaart en geboorteakte, is niet dienstig.

3.5.2.4. Het probleem van het bewijs van de herkomst van een asielzoeker kan stoten op moeilijkheden, zowel in rechte als in feite. In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Inzake zijn herkomst komt het allereerst aan de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die hiervan aanwijzingen zijn. Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker zijn herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een andere herkomst dient te gebeuren, komt het haar toe dit door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat de (regio/stad van) herkomst niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van de regio van herkomst van verzoeker, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermog acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermog acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu dient vooreerst te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing, blijkens de motieven, volledig is gesteund op verzoekers verklaringen zoals afgelegd tijdens het tweede gehoor bij het CGVS op 27 oktober 2009, waarmee volledig wordt voorbijgegaan aan het eerste gehoor dat een jaar eerder ten aanzien van verzoeker werd afgenomen bij het CGVS op 27 oktober 2008 (administratief dossier, stuk 9).

Dient bovendien te worden vastgesteld dat de bestreden motivering op verscheidene vlakken geen steun vindt in het administratief dossier. Zo blijkt nergens uit de stukken in het dossier dat er in verzoekers wijk andere aanslagen zouden zijn geweest dan deze waarvan hij melding maakt, zodat het motief dat dit *"bijzonder weinig"* zou zijn feitelijke grondslag mist. Daarenboven stelt de commissaris-generaal ten onrechte dat verzoeker niet nader kon preciseren wanneer de explosie in 2008 plaatsvond daar waar hij aangaf dat deze plaatsvond vier tot zes weken voor zijn vertrek op 5 augustus 2008. Evenmin blijkt uit het dossier, waar verzoeker wordt verweten dat deze niet kan aangeven aan welke zijde van de Tigris zijn wijk ligt, dat *"de inwoners van Mosul gemeenzaam over de linker- en rechterkant van de stad spreken"*. De bestreden beslissing motiveert ook ten onrechte dat verzoeker niet kon aangeven aan welke zijde van Mosul zijn wijk ligt aangezien hij dit tijdens het gehoor en blijkens de informatie in het dossier wel degelijk correct kon situeren (administratief dossier, stuk 18: landeninformatie), daar waar hij aangaf dat zijn wijk zich situeert in het Noorden van Mosul en bovendien verscheidene wijken kon geven die aan dezelfde zijde, dan wel aan de overzijde van de rivier zijn gelegen (administratief dossier, stuk 3, p.4). Betreffende het motief dat verzoeker foutieve

verklaringen aflegde aangaande de val van het regime van Saddam Hoessein in Mosul, moet in rekening worden gebracht dat verzoeker, zoals overigens uitdrukkelijk wordt aangegeven in de bestreden beslissing, aangaf dat hij steeds in zijn wijk Rachidiye was, thuis zat en binnen bleef (administratief dossier, stuk 3, p.5).

Daar waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met recht motiveert dat verzoeker een gebrekkige kennis vertoonde omtrent de aangrenzende provincies van de provincie Ninevah (Mosul) en naburige steden van Mosul, alsmede dat hij geen controleposten, noch steden of dorpen, kon benoemen langs de reisroute die hij zou hebben gevolgd vanuit Rachidiye naar Silopi in Turkije, dient te worden opgemerkt dat deze vaststellingen allen betrekking hebben op verzoekers ruimere leefomgeving en, rekening houdende met zijn profiel als analfabeet en bakker in een wijk die is gelegen op twee kilometer van het centrum van Mosul (administratief dossier, stuk 13, p.1; stuk 18: landeninformatie), niet opwegen tegen de precieze en gedetailleerde verklaringen die hij, zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede gehoor bij het CGVS, heeft afgelegd betreffende zijn onmiddellijke leefomgeving. Zo kon hij bijvoorbeeld op gedetailleerde wijze aangeven in welke soek zijn bakkerij lag en kon hij ondanks dat hij deze niet vaak nam, uiterst gedetailleerd en op niet weerlegde wijze de route beschrijven van zijn bakkerij naar Bag El Tob, de plaats waar hij zijn ingrediënten ging halen indien hij deze in Rachidiye niet kon verkrijgen en men deze niet kon leveren. Voorts kon hij de bevolkingssamenstelling, belangrijke plaatsen en gebouwen in en rond Rachidiye situeren, alsmede de buurten rondom Rachidiye (administratief dossier, stuk 9, p.3-5). Tevens bleek hij op de hoogte van de nummerplaten en wijken in Mosul, de voornaamste stammen en personaliteiten aldaar en belangrijke plaatsen, gebouwen en bezienswaardigheden (administratief dossier, stuk 3, p.3-7), hetgeen overigens wordt erkend in de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoeker zijn afkomst van Mosul in Centraal-Irak op afdoende wijze heeft aannemelijk gemaakt. Derhalve dient aan hem, in acht genomen dat de bestreden beslissing aangeeft dat uit een grondige analyse van de situatie in Irak blijkt dat in Centraal-Irak de situatie voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS